

El vot de la UC

"Quin consell em dones per a les eleccions municipals?", li demano. 'Personalment, jo bec cervesa d'importació. Has tastat les cerveses belgues més suaus?' És l'estil tecnòcrata, amb un toc barceloní."

EFE

Fidel Castro.

Dilluns, 13. Balmes deia, més o menys, que en moments de fatiga i enuig tothom condemna el fet de parlar de política, però ningú no parla d'altra cosa, i és que la política ens interessa a tots, perquè ho afecta tot. A mitja tarda, fem un glop a les taules de la plaça del Pi, envoltats dels últims *hippies*, amb accent argentí i guitarra una mica desguitarrada. Dic al meu amic que ja no entenc res i ell encara m'ho embulla més, diari en mà: "Un estudi de la Universitat del País Basc concreta que un 66,7% dels periodistes espanyols diuen que són 'progressistes' i només un 5% reconeix que és 'conservador'. A l'hora de precisar més, un 43% diu que és de centre i un 40%, d'esquerres, sumant-hi un 10% declarat de centreesquerra". Somriu, amb enigma. "I aleshores?", li demano. "És ben clar. Tu no entens res, senzillament perquè, segons les enquestes, gairebé no existeixes". No sé si parlem de la mateixa cosa, però és ben segur que no en voldríem parlar tant —com diu Balmes de la política— encara que no parlem d'una altra cosa. Hi afegeixo, entre parentesis, que la setmana passada, comentant aquí mateix la tertúlia de Joan Oliver al "Bon dia, Catalunya", jo deia: "He procurat opinar amb cautela", però en realitat havia escrit "hem procurat" perquè a la tertúlia hi havia Rosa Massagué i Jordi Bordas, dos periodistes molt més savis i sensats que no un servidor. Oblidem un error de transcripció que —per transformació d'un plural en singular— m'ha fet quedar com un *parvenu* qualsevol sense educació de classe mitjana.

Dimarts, 14. Poques volubilitats són comparables a l'exquisidesa de l'esquerra france-

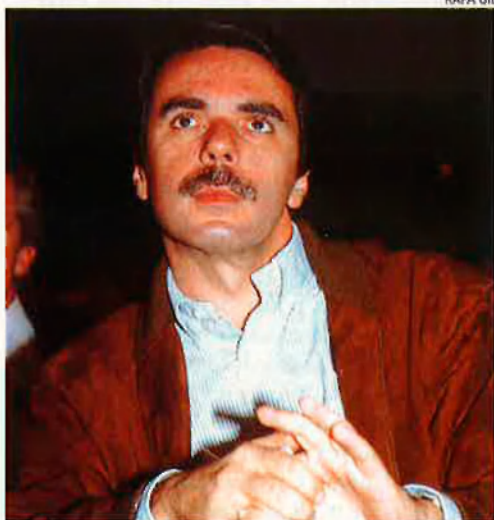
ARXIU

François Mitterrand.

sa, quan vol jutjar els enemics de la llibertat. Fidel Castro sempre ha comprès els mecanismes de la consciència progressista: arran de la torre Eiffel ha fet arribar una salutació a tot el món, com si fos Gene Kelly a *Un americà a París*. Amb un ús retòric ben afinat i bons reflexos electorals, Balladur ha dit que "no és prohibit de tenir memòria política" i no ha volgut rebre Castro. Mitterrand, amb desmemòria d'elefant, li ha obert els braços: eren dues figures pleistocèniques que es donaven el bec, a punt de la desaparició o la letargia. Mitterrand vol un nínxol al Panteó, Castro vol sobreviure com sigui i Jacques Chirac cavalca com un tinent d'hússars cap a l'Elisi.

Dimecres, 15. A migdia el confident tecnòcrata no té temps d'anar a dinar i fem un entrepà ("Ostres, pare, no diguis *bucadillu!*"), dempeus a la barra d'un bar de disseny postmodern, que ens costarà més car que no un restaurant tradicional. "Després de Mèxic? Potser tindrem alguna sorpresa, alguna mala sorpresa econòmica, amb Hongria. Pot tenir repercussions mundials, però l'autèntic risc vindrà de la Xina. Allí hi haurà grans problemes amb els pagaments comercials, etc.". Ha emprat un to de veu cerimoniós, com el summe sacerdot que revela els resultats d'una consulta amb els déus. Després, amb to natural, afegeix: "De fet, això ho diu el *Financial Times*". Sempre és bo de tenir un confident tecnòcrata que no perd el temps en sentimentalismes. "Per la resta, les enquestes coincideixen i diuen que Aznar seria president del

sota custòdia de CiU

José María Aznar.

govern. En realitat, guanyar eleccions només és possible quan els partits polítics abasten o convencen més enllà del seus seguidors naturals. Va passar quan el PSOE tingué un bon grapat dels vots de la UCD, que són els vots que ara van al PP, un partit amb una base més a la dreta. Per això la gran incògnita per a CiU és de saber què succeirà amb els vots útils que també heretà de la UCD". "Quin consell em dones per a les eleccions municipals?", li demano. "Personalment, jo bec cervesa d'importació. Has tastat les cerveses belgues més suaus?" És l'estil tecnòcrata, amb un toc barceloní.

Dijous, 16. Avui Roldán ha anat a declarar davant el jutge Garzón, primer episodi d'una història que pot ser massa llarga. La custòdia de Roldán va molt més enllà de les precaucions de costum i té l'aspecte de protecció davant una amenaça de mort ben creïble. Per Madrid, els mateixos socialistes ja parlem d'una remodelació de govern, tal vegada quan arribi l'estiu i Felipe González hagi paït la desaparició electoral del PSOE a les grans ciutats.

Divendres, 17. El periodista Claude Imbert diu en el seu darrer llibre, Par bonheur: "Una de les grans felicitats de la meua vida ha estat la d'admirar. L'admiració ja no és gaire practicada avui. La moda és l'escarni, la denigració. Veiem miríades de petits perdonavides orgullosos de compixar, sense parar, la soca de la tradició, com un bon dia Sartre va compixar la tomba de Chateaubriand. Jo no admi-

Jean-Paul Sartre.

ro aquests compixadors. No crec que siguin més lliures que jo". Admirem tots una mica més i que no ens diguin que ja no queden coses per a admirar. Gairebé sempre són els mateixos que sostenen que no hi ha res per a conservar.

Valentí Puig